

A close-up photograph of a man and a woman in period attire. The man, on the left, is wearing a white cravat and a dark coat, looking down at the woman. The woman, on the right, is wearing a white lace-trimmed dress and has her hair styled in an updo. She is looking off to the side with a serious expression. The background is a solid dark green color.

Juliana
Grayová

Džentlmen o tom nikdy nehovorí

Juliana Grayová
Džentlmen o tom nikdy nehovorí

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Darina Maláková
Vytlačila Neografia, a. s., Martin

Z anglického originálu Juliana Gray: A Gentleman Never Tells,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Berkley Sensation, The Berkley Publishing Group,
a division of Penguin Group (USA) Inc., New York 2012,
preložila Barbora Andrezálová.

*Toto dielo je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú
výsledkom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu.
Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami, miestami
a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

Copyright © 2012 by Juliana Gray
All rights reserved
Translation © Barbora Andrezálová 2014
Cover Design © Peter Brunovský 2014
Cover Photo © Franco Accornero LLC
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2014

ISBN 978-80-220-1817-3

VENOVANIE

*Augustovým členkám Klubu romanci,
bez ktorých by moje hrdinky nemali meno.*

POĎAKOVANIE

Ako vždy, aj teraz som zaviazaná svojej geniálnej agentke Alexandre Machinistovej, ktorá mi pomáha kráčať po trnistých cestách a ukazuje mi nové smery.

Každý deň sa skláňam pred elánom a odbornými znalosťami tímu vydavateľstva Berkley Sensation. Ďakujem nadšenej šéfredaktorke Kate Saeverovej a jej schopnej asistentke Katherine Pelzovej. Taktiež svojej redaktorke, ktorá má prehľad o všetkých detailoch, a úžasným marketingovým pracovníkom a publicistom, ktorí rozšírili moje knihy do sveta. Som vám za to veľmi vďačná.

Komunita milovníkov romancí ma každý deň inšpiruje, baví a učí nové veci. Veľká vďaka preto patrí aj všetkým zanieteným autorom, bloggerom a fanúšikom.

Ako poslednému musím poďakovať aj Giuseppemu Verdimu. Milenecký trojuholník v knihe *Džentlmen o tom nehovorí* je inšpirovaný práve jeho operou *Don Carlo*. (Verte mi, v taliančine znie oveľa lepšie.)

PROLÓG

Londýn, február 1890

Za šesť rokov tajnej služby kráľovnej a vlasti lorda Rolanda Penhallowa ešte nikdy nepredvolali do súkromnej knižnice samotného hlavného vyšetrovateľa.

Mohlo to znamenať len jediné: že niekoho neúmyselne zabil.

Roland však netušil, ako sa to mohlo stať. Posledná záležitosť išla pomerne hladko, potichu a naozaj iba s troškou krvi. Aj ten najpodlejší zločinec môže poslúžiť nejakému cieľu, zvykol prízvukovať sir Edward s ukazovákom opretým o vyleštený úradnícky mahagónový stôl, no mŕtve telo nám nie je nič platné. Roland si ako nováčik vzal tú radu k srdcu a odvtedy sa ňou riadil.

Stál na otlčenej mramorovej podlahe ošumelej vstupnej haly domu sira Edwarda v štvrti Mayfair a očami prechádzal po pochmúrnych rodinných portrétoch. Cítil strach. Taký, aký poznal z Etonu, keď si ho domáci zavolať, aby ho potrestal za nejaký žartík. Zopäl studené prsty za chrbtom a zdvihol zrak k tmavému stropu. Nemáš sa čoho báť, hovoril si v duchu, veď ty sa dokážeš vykrútiť zo všetkého, Penhallow. Je azda tam vzadu v rohu mokrá škvrna? Ten chlap by mal na takéto záležitosti dozrieť. Hrozné veci takéto škvrny...

„Vaše lordstvo.“

Roland sa mykol. Majordóm sira Edwarda stál pred ním ako pomstychtivý tučniak. Uhladené tmavé vlasy sa mu leskli v žltej žiare stolnej lampy z haly a biela náprsenka svietila medzi tmavými chlopňami kabáta. „Vaše lordstvo,“ zopakoval tónom, akoby sa rozprával s prašivým psom. „Sir Edward vás prijme v knižnici.“

Bezchybne upravený sluha ani nečakal na odpoveď. Zvrtol sa na päte a odkráčal, pravdepodobne smerom ku knižnici.

„Som vám nesmierne vďačný,“ zamrmal Roland. S každým krokom sa cítil čoraz väčšmi ako smetiar a nie ako brat vojvodu z Wallingfordu.

„Á, Penhallow!“ zvolal sir Edward, keď Roland nakukol cez dvere knižnice so všetkou chladnokrvnosťou, na ktorú sa v tej chvíli zmohol. A tej teda nebolo málo, veď nie nadarmo bol vojvodovým bratom.

„Sir Edward.“

Baronet ukázal veľkou rukou na starožitné kreslo pri písacom stole. „Len sa posad'te. To je všetko, Pankhurst. Ach, počkajte. Dočerta, Penhallow, večerali ste?“

„Áno, v klube.“

„Výborne. Dobre. Tak teda môžete odísť, Pankhurst. A nech nás nikto nevyrušuje. Povedal som, aby ste si sadli, Penhallow. Zabudnite na etiketu, preboha.“

Roland sa s typickou ležérnou eleganciou usadil do kresla, no predsa mal od nervozity trochu stiahnutý žalúdok. Sir Edward Pennington, šéf Úradu jej veličenstva pre obchodné a námorné záležitosti, nemal vo zvyku začínať stretnutia sériou zdvorilostných a vtipných poznámok.

Dvere za sluhom sa s hlasným vzdorovitým buchnutím zatvorili.

Sir Edward prevrátil oči. „Pankhurst. Asi by som ho mal prepustiť, no na druhej strane je neuveriteľne diskretný. Dáte si pohárik?“ Vstal a podišiel k polkruhovému stolu pri náprotivnej stene. Stál na ňom podnos s krištáľovými fľašami, ktoré sa vábivo blyšľali. „Sherry? Whisky? Mám tu aj jedno výnimočné portské, posledné z ročníka tisícosemstodeväť, ktoré otec odložil pri príležitosti môjho narodenia, haha.“

„O to by som vás nerád pripravil,“ utrúsil Roland, ktorému bolo vzácneho portského ľúto aj napriek tomu, aký bol teraz rozrušený.

„Nezmysel. Ak človek čaká na správny okamih, tak ho ni-

kdy nevypije.“ Baronet zdvihol fľašu a vytiahol zátku. „Ach! No pozrime sa na tú nádheru.“

„Musím povedať, že ste oveľa štedrejší než môj brat.“ Penhallow s prižmúrenými očami sledoval, ako jeho hostiteľ nalieva do dvoch pohárov husté rubínové portské takmer po okraj. V tichu knižnice zurčala tekutina v krištáli ako amazonský vodopád. „On ma k svojim vzácnym ročníkom nikdy nepustí.“

„Nuž, to viete, vojvodovia,“ prehodil sir Edward a podal mu pohár. „Na kráľovnú.“

„Na kráľovnú.“

Poháre prívetиво štrngli a baronet podišiel k oknu s výhľadom do zadnej záhrady. Jednou rukou odhrnul ťažké karmínovočervené závesy, zažmúril do zahmlenej tmy a dal si dúšok portského. „Asi sa čudujete,“ ozval sa, „prečo som vás sem dnes večer zavolał.“

„Priznám sa, že ma to celkom prekvapilo.“

„Ach! Ste obozretný.“ Sir Edward zakrúžil portským vo svojom pohári. „Posledných niekoľko rokov sa vám ohromne dарило, Penhallow. Ozaj ohromne. Keď mi vás prvýkrát hodiłi na krk, myslel som si, že taký nóbl aristokrat s jedinečným pôvodom mi bude len na príťaž. Ale na svoje veľké potešenie musím konštatovať, že som sa celkom mýlil.“ Otočil sa k Penhallowovi a celá tá neprirodzená veselosť z jeho tváre zrazu zmizla. Pôsobil stroho a prísne, dokonca ešte viac ako zvyčajne.

„Som rád, že môžem poslúžiť kráľovnej a krajine, pane,“ povedal Roland. „Je to úžasná zábava.“ Uchopil úzky pohár a v prstoch zacítil chladný brúsený krištál.

„Pravdaže ste rád. O tom vôbec nepochybujem.“ Sir Edward hľadel do rubínových hlbín portského.

„Pane?“ hlesol Roland, pretože z jeho suchých úst by sa žiadna dlhšia veta nevydrala. Potom si však spomenul na portské, priložil pohár k perám a doprial si výdatný dúšok.

Baronet si odkašľal. „Je tu istý problém. Zrejme ste si vedo-

mý, že nie sme jedinou organizáciou jej veličenstva, ktorá má na starosti zhromažďovanie informácií.“

„Pravdaže nie. Podchvíľou na seba narážame.“ Roland sa príjemne usmial so všetkou charizmou mladšieho brata, ktorú v sebe mal. „Minulý mesiac som mal naozaj šťastie. Natrafil som na skupinku ostrých chlapcov z Námorného úradu. Takú krvavú melu ste ešte nevideli.“

„Áno, čítal som vašu správu.“ Sir Edward sa vrátil k stolu a sadol si. V kútiku úst sa mu zjavil náznak úsmevu. „Tie vaše správy sú celkom dobre napísané, až na ten prebytok opisných fráz.“

Penhallow skromne pokrčil plecami. „Inak by boli dosť nudné.“

„Tak či onak, ukazuje sa, že tí... ehm... ostrí chlapci z Námorného úradu, ako ste ich nazvali, sa nesprávajú veľmi férovo.“

„Nie? To od nich nie je veľmi čestné. Veď o týždeň či dva už boli zasa v poriadku.“ Roland si zmietol smietku z rukáva.

„Ach. V každom prípade, aj napriek vašej starostlivosti a pozornosti, ktorá bezpochyby spĺňa najvyššie štandardy a požiadavky kladené na vašu službu...“

„Prirodzene.“

„... sa povráva,“ baronet odložil pohár a nervózne sa začal pohrávať s papiermi na kožu lemovanej písacej podložke, „že naše zapojenie do istých záležitostí sa považuje za úmyselnú snahu podkopať ich dlhé úsilie a prestížne vyšetrowanie.“

Roland zdvihol obočie. Hoci sa celé hodiny sústredil a snažil, nikdy sa nenaučil dvihnúť len jedno. „To nemyslíte vážne. Naozaj si Námorný úrad myslí, že nemám nič lepšie na práci, iba kuť plány na jeho zničenie? Preboha, veď podľa informácií od môjho zdroja...“

„Od vášho zdroja.“ Sir Edward vzal najvrchnejší papier z kôpky a prezrel si ho. „Od Johnsona, aby sme boli presní.“

„Áno, pane. Poznáte ho. Je absolútne spoľahlivý a dobre si počína na ruskej misii.“

„Dnes ráno nastúpil na palubu parníka do Argentíny. Cestuje v kabíne prvej triedy na pravoboku s niekoľkými malými ťažkými kuframi.“ Baronet zdvihol zrak. „Prekvapený, čo?“

Penhallow sa hodil na operadlo kresla. „No to ma podržte!“

„Veru.“

„Argentína!“

„Vyzerá to tak. A predstavte si, cestuje pod vlastným menom.“

„Tolká bezočivosť!“

„Môj náprotivok z Námorného úradu je z toho, samozrejme, celý bez seba. Je presvedčený, že ste Johnsona podplatili a že ide prinajlepšom o súčasť nejakého nášho plánu, ako si z nich vystreliť. A prinajhoršom...“

Roland vyskočil z kresla a prstom pritisol papier na podložku. „Nehovorte to, preboha.“

„Pokoj, vy mladý blázon. Ja vás predsa z ničoho neobviňujem.“

„Ale niekto áno.“ Rolandov hlas bol hlboký, vážny, úplne iný než zvyčajne.

Sir Edward naklonil hlavu a chvíľu si ho premeriaval. „Niektoré áno.“

„Kto?“

„To neviem,“ odvetil a zamračil sa. „Pozrite, Penhallow, budem k vám úprimný. Mám totiž dosť dobrý odhad na ľudí a viem, že nikto neslúži britskému národu tak oddane a nezištne ako vy.“

Roland, vystretý ako pravítko, sa po týchto slovách nepatrne uvoľnil.

„Niečo sa chystá, Penhallow, ale neviem presne čo. Všeličo sa povráva. Rivalita tu bola vždy, občas dosť trpká. Ale to sa pri tejto práci dá čakať, keď človek nie je bohvieako finančne ohodnotený a nedostane sa mu ani verejného uznania či iných pôct. Uznáva sa len moc. V poslednom čase som však všeličo

započul a vycítil... a všetky tie podivné udalosti... Nevieť to presne vyjadriť slovami, ale niečo sa chystá.“

Roland sa oprel o kreslo a všetky zmysly mal napnuté. „Čo také?“

Sir Edward si spojil končeky prstov. „Keby som to vedel, Penhallow, už by som podnikol isté kroky.“

„Ako vám teda môžem pomôcť?“

„V tom je práve problém.“ Baronet bubnoval bruškami robustných, priam sedliackych prstov, ktoré pristali k jeho statnej postave. V prvotriednom saku s aristokratickým strihom vyzeral ako bojový kôň v plnej paráde. „Povedzte, Penhallow,“ povedal vyrovnaným hlasom, „máte nejakých nepriateľov? Pravdaže, okrem tých chlapíkov, ktorých ste pred niekoľkými týždňami dali do laty.“

„Pomerne dosť. Človek si ťažko vybuduje takúto povest bez toho, aby niekomu nestúpil na otlak.“

„Existuje ktosi, kto by vás chcel zničiť?“

„Nuž, mnohí ťažko znášajú, keď ich niekto porazí v kartách alebo im preberie milenku.“

„Mám na mysli úplne zničiť. Morálne aj fyzicky. Možno viete o niekom, kto by vás rád videl odsúdeného za vlastizradu.“

Vlastizrada.

To slovo sa rozľahlo celou miestnosťou, odrazilo sa od všetkých kníh a iných predmetov a nakoniec s hrozným rinčaním dopadlo medzi nich.

„Nikto mi neprichádza na um,“ odvetil Penhallow potichu.

„A predsa,“ pokračoval sir Edward rovnako ticho, „môžem takmer s istotou povedať, že taký človek jestvuje.“

„Povedzte mi jeho meno, a do hodiny je mŕtvý.“

„Neviem, ako sa volá. To je práve tá záhada.“ Baronet vstal a podišiel k malému glóbusu pri okne, obklopenému z oboch strán policami plnými kníh viazaných v koži. Položil ruku s rozťahnutými prstami na Atlantický oceán. „Máte nejaké miesto, kam by ste sa mohli na mesiac či dva utiahnuť? Možno aj na dlhšie? Niečo diskrétné a nenápadné.“

„Čože? Ukryť sa? To nemyslíte...“

„Nie ukryť. Vôbec nie. Ako som povedal, len trocha zmiznúť z dohľadu.“

„Dočerta s tým, pane. Nemienim len tak stiahnuť chvost a odísť.“

„Diskrétnosť je v tomto prípade oveľa cennejšia ako chabrosť.“ Sir Edward sa obrátil a prebodol ho pohľadom. „Podstatou je vylákať toho chlapa a zistiť, o čo mu skutočne ide. Nech si myslí, že vyhral. Ľahká výhra plodí prílišnú sebadôveru.“

„A ja mám zatiaľ sedieť na zadku niekde na vidieku...“

„Ideálne mimo Anglicka.“

„To hádam nie. Mimo Anglicka? Paríž neznášam a nikde inde nemám priateľov, ktorí...“ Na chvíľu sa odmlčal. Hlavou mu preblesla myšlienka ako jedovatý úhor.

„Čo je?“

„Nuž... v podstate nič. Istý náš priateľ mal taký šialený nápad.“

„Aký nápad? Aký váš priateľ?“

„Jeden vedec, volá sa Burke. Je to môj a bratov veľmi blízky, dôverný priateľ. Pracuje na istom bláznivom projekte a navrhol nám, aby sme s ním strávili rok na hrade v toskánskych horách, kým on sa tam bude babrať v motore automobilu a bohvie v čom ešte... no hrôza...“

„Božemôj! To je perfektné!“

„Čože? Preboha, len to nie. V žiadnom prípade. V nejakom mizernom zatuchnutom hrade? A ešte aj bez žien a alkoholu a... a všetkých pôžitkov, vďaka ktorým je život znesiteľný.“

„To je pre vás ako stvorené, Penhallow. Úžasné. Mal by som hneď napísať zopár listov a nadviazať komunikáciu s...“

„Čože?“

No baronet si už niečo zapisoval. „Beadle, myslím, z úradu vo Florencii. Pomôže vám so všetkým, čo budete potrebovať. Takže Toskánsko, čo? Tuším mu hovoria aj kraj večného slnka.“

Haha. Budete sa tam mať úžasne. Mali by ste byť tomu svojmu pánu Burkovi hlboko zaviazaný.“

Roland sledoval, ako sa pero sira Edwarda pohybuje po papieri, a prišlo mu nevoľno. „Odmietam sa...”

„Čo? Och, nezmyseľ, Penhallow. Ja sa tu o všetko postarám a dám vám vedieť, keď bude bezpečné vrátiť sa. Berte to ako dovolenku. Vráťte sa oddýchnutý a svieži. Plný životného elánu.“

Roland, ktorý nikdy nestratil reč ani sebaovládanie, si zrazu uvedomil, že mu chýba oboje. S otvorenými ústami nemozital na nadriadeného.

Sir Edward zložil papier a pozrel naňho. „Čo je? Ale no tak, Penhallow. Tvárite sa, akoby nad vami práve vyniesli rozsudok smrti. Len pomyslite na všetky výhody: slnko, víno, skvelé jedlo. Zrelé mladé ženy, ktoré nevedia po anglicky.“

Vstal z kresla, podal mu papier a diabolicky sa uškrnul.

„Čo také by sa mohlo stať?“

1

Päťdesiat kilometrov juhovýchodne od Florencie, Taliansko,
marec 1890

CHLAPEC MOHOL MAŤ TAK PÄŤ ROKOV. Stál vo dverách hostinca a nepriateľsky zazeral na lorda Rolanda Penhallowa. Obočie nad modrými očami mal zvrátené a palec strčený medzi zubami.

Roland si slabo odkašľal. „S dovolením, mladý muž,“ povedal s jednou nohou na schode.

Chlapček vytiahol palec z úst. „Môj ocko by vás mohol zmlátiť.“

Penhallow cítil, ako mu ľadový dážď z odkvapů klopká na klobúk, odtiaľ steká za golier kabáta a vsakuje do košeľe, ktorá sa mu, celá studená, lepí na kožu. „Som si istý, že by mo-

hol, chlapče," zariskoval a jednou rukou si pritiahol golier ku krku, „ale zatiaľ by som sa veľmi rád usušil pri tom praskajúcom ohni tamto za tebou. Keby ti to, samozrejme, neprekážalo.“

„Môj ocko," chlapec zdvihol prst a namieril ním Rolando-
vi do tváre, „by vám mohol rozbiť nos a polámať ruky aj no-
hy, až by ste z toho plakali.“ To posledné slovo vyslovil s ob-
zvlášť veľkým pôžitkom.

Roland zažmurkal. Nakukol ponad chlapca do hostinca a uvidel hostí za dlhými stolmi plnými teplého jedla a miest-
neho vína. Obrovský oheň vyhánal z miestnosti vlhký marco-
vý vzduch a priam neskutočne vábil. „Pravdaže by som pla-
kal," prikývol. „A veľmi, o tom vôbec nepochybujem. Ale ten
oheň..."

„Philip! Tak tu si!"

Odkiaľsi spoza Rolanda sa ozval vyčerpaný ženský hlas. Niekde z toho zapáchajúceho zablateného dvora, ktorým prá-
ve prešiel. Áno, vyčerpaný hlas, nervózny a suchý, s jemným
náznačkom zachrípnutia, no zároveň neuveriteľne známy.

Penhallow načisto zmeravel. Isto sa mu to len zdalo. Veď čo
by tu robila? Na dvore vidieckeho talianskeho hostinca, zastr-
čeného v odlahľých kopcoch, kilometre od pohodlia Florencie
a nekonečne ďaleko od londýnskeho konzervatória, kde počul
jej lúbezný hlas naposledy.

Nie, určite to bol len výplod jeho fantázie.

„Philip, hádam len neobťažuješ tohto úbohého džentlme-
na," prehovorila žena zúfalo. Jej hlas sa rýchlo približoval.

Bože dobrý. Žeby ten prelud ešte vždy pokračoval?

„Odpusťte, pane. Chlapec je príšerne uťahaný a..."

Roland sa otočil.

„Och." Dáma zastala dva či tri kroky od neho. Tvár mala
napoly skrytú za okrajom klobúka, no krivky jej pier a bra-
dy boli presne také, aké vídal vo svojich snoch. Okolo dlhého
štíhleho krku mala omotaný šál. Vedel si predstaviť jej hladkú
pokožku na hrudi a pleciach pod tmavým vlneným kabátom.

„Roland,“ zašepkala.

Určite sa mu to len sníva. Nemôže byť skutočná. Je to len výplod jeho unavenej mysle. Vypätie a stres si vyberajú svoju daň na jeho zdravom rozume. „Lady Somertonová,“ oslovil ju a mierne sa uklonil, takže voda z klobúka mu cícerkom stiekla na zem. Ak je to sen, mal by v ňom hrať svoju rolu. „Aké zvláštne prekvapenie. Práve som sa zoznamoval s vaším synom.“

Synom. To slovo zarezonovalo v jeho hlave.

„Lord Roland.“ Sklonila hlavu a prekrížila si ruky v rukavičkách. „Vskutku ohromné prekvapenie. Nikdy by som... Och, Philip, prestaň!“

Penhallow sa otočil práve včas a uvidel, ako chlapcov jazyk mizne v jeho anjelských ústach.

„Veľmi sa ospravedlňujem.“ Načiahla sa a chytila Philipa za ruku. „Zvyčajne je to naozaj dobrý chlapec. To je tou dlhou cestou. A jeho vychovávateľka v Miláne ochorela a... och, Philip, buď dobrý a ospravedlň sa jeho lordstvu.“

„Povedala si mi, že ťa mám počkať tam, kde neprší,“ odvetil chlapec a naliehavo na ňu pozrel.

„Presne tak,“ prikývla a sklonila sa k nemu. „Ale nepovedala som ti, že máš medzi dverami oslovovať nič netušiacich džentlmenov. Ospravedlň sa, Philip, a nechaj jeho lordstvo prejsť. Je príšerne premočený.“

„Pardon,“ povedal chlapec.

„Poriadne, Philip.“

Chlapča sa s povzdychom obrátilo k Rolandovi. „Je mi to nesmierne ľúto, vaše lordstvo. Už sa to nikdy nezopakuje.“

Penhallow sa s vážnou tvárou uklonil. „Akoby sa nič nestalo, mladý muž. Obaja sme sa dali trochu uniesť emóciami. Chyba bola aj na mojej strane.“

„Veľmi dobre, Philip, veľmi dobre,“ pochválila ho lady Somertonová. „A teraz dovoľ jeho lordstvu prejsť.“

Chlapec neochotne ustúpil.

„Vďaka, mladý muž,“ povedal ešte vždy vážny Roland a vy-

šiel po schodíkoch. Vo dverách sa otočil a sňal si klobúk. „Práve ste dorazili, madam? Domnievam sa totiž, že dnes večer už majú plno.“

„Áno, práve teraz,“ odvetila a pozrela naňho. Pohľad jej modrých očí ho priam omráčil. „Som si však istá, že nejakú izbu zoženieme. Lady Morleyová sa práve zhovára s hostinským a... nuž, veď ju poznáte.“

„Lady Morleyová? Bože dobrý!“ usmial sa. „Vydali ste sa spolu na výlet? Nevybrali ste si práve najlepší čas v roku.“

Úsmev mu neopätovala. Vystrela sa, stále držiac syna za ruku. „Dalo by sa to tak povedať. A vy, lord Roland? Ste vari na ceste do Florencie?“

„Nie, nie. Vlastne som z nej práve odišiel. Som tu so svojím bratom a... ešte s jedným priateľom. Chystáme...“ Chystáme sa stráviť rok v starom talianskom hrade, kde ako mnísi zasväťíme všetok svoj čas algebre, Platónovi a bohvie čomu všetkému ešte a budeme sa tam mať úžasne.

S očakávaním zdvihla obočie.

Penhallow sa spamätal. „Ale veď na tom nezáleží. Dúfam, že... Ak by ste niečo potrebovali...“

„Nie, nie.“ Sklopila zrak. „Všetko je v poriadku.“

„Idete dnu?“

„Nie, ja... na niekoho čakám.“

Zažmúril do tmy za ňou. „Nemôžete čakať vnútri? Je tu príšerne mokro.“

„Bude to len chvíľka.“ Hlas mala pokojný a rozhodný, presne ako si ho pamätal. V hlave mu víťala dráždivá myšlienka: ak sa on neubránil snom o nej, malo by sa predsa aj jej snívať o ňom. Snívalo sa jej niečo ešte vzrušujúcejšie? Niečo neuveriteľné? Predstavovala si azda, ako si strhne šaty a skočí mu do náručia, on ju oprie o stenu hostinca a vášnivo spolu splynú, zatiaľ čo jej bude dážď stekať po tele?

Áno, taký sen by veru stál za to.

„Dobre teda,“ povedal a mierne sa uklonil. „Predpokladám, že sa čoskoro opäť uvidíme.“

„Áno, zrejme áno,“ odvetila, akoby bola tá predstava asi taká lákavá ako návšteva zubára. Odvrátila sa od neho a preložila si chlapcovu ruku do druhej dlane.

Vtom z dvora niekto zakričal: „Lilibet, neuveríš, čo som našla v stajni!“ A nato malý Philip zapišťal: „Sesternica Abigail, pod' sem, je tu jeden pán!“

Sen sa začal uberať veľmi neželaným smerom.

Roland svižne prešiel dverami do rušnej teplej spoločnej miestnosti a nechal lady Elizabeth Somertonovú a jej syna na verande.

„Božemôj, Penhallow, čakáme tu už celú večnosť,“ povedal mu unudene vojvoda z Wallingfordu a odložil pohár. Vtom zbadal, ako sa jeho brat tvári, a zdvihol obočie. „Čo sa deje? Vari si videl ducha?“

„Myslím, že áno,“ odvetil Roland, hodil klobúk na stôl a z pliec si so sprškou kvapiek stiahol kabát. „Neuhádneš, aký príznak som videl tam vonku. Práve tu, spomedzi všetkých prekliatych hostincov na celom svete. To je víno?“

„Miestna žbrnda,“ neodpustil si vojvoda a nalial mu z krčaha do prázdneho pohára. „Ja síce zo zásady netipujem, ale trúfam si povedať, že tvoj duch mal niečo spoločné s lady Alexandrou Morleyovou. Mám pravdu?“

Roland sa hodil na masívnu stoličku oproti nemu. „Ty si ju videl?“

„Počul som ju. Snažili sme sa ostať nepovšimnutí,“ povedal Wallingford a posunul pohár bratovi. „Napi sa, človeče. Ak Boh dá, o chvíľu by malo byť hotové aj jedlo.“

Phineas Burke sa naklonil zo svojho miesta vedľa vojvodu. „Poslednú štvrt'hodinu sa háda s hostinským,“ dodal. „Robila príšerný hurhaj. Išli na poschodie obzrieť si izby.“

„Pamätajte na moje slová,“ vyhlásil Wallingford, „nakoniec im budeme musieť uvoľniť naše, a my pôjdeme spať do spoločnej miestnosti.“

„Určite nie.“ Roland si poriadne odpil. „Veď si vojvoda

z Wallingfordu, dopekla. Načo by ti ten titul bol, keby si si ani nemohol nechať izbu v hostinci?“

„Pamätajte na moje slová,“ zopakoval Wallingford ponuro.

Burke poklopkal ukazovákou po vyšúchanom drevenom stole. „Po prvé, sú to ženy,“ povedal, „a po druhé, je to lady Morleyová. Tá stará fúria si vždy vydobyje svoje.“

„Stará sotva,“ namietol Penhallow vlúdne. „Dovolím si tvrdiť, že ešte nemá ani tridsať. Pozrimeže, už sa nesie naša večera?“

Mierila k nim dievčina s veľkým cínovým podnosom plným kuraciny a poctivého vidieckeho chleba, jednoduchá tkaná sukňa sa jej vlnila okolo nôh. Pekné dievča, prebleslo Rolandovi hlavou, keď si ju premeral hodnotiacim pohľadom. Všimla si to a podnos položila s nemotorným rachotom práve vo chvíli, keď sa zo schodiska ozval hlas lady Alexandry Morleyovej, ktorý prehlušil vravu ostatných hostí. „To v žiadnom prípade nie je prípustné, *non possibile*, počujete? Sme Angličanky, *Inglese*. Nemôžeme jednoducho... Bože! Vaša milosť!“

„Pamätajte na moje slová,“ znovu zamrmľal Wallingford, odhodil obrúsok na stôl a vstal. „Dobrý večer, lady Morleyová, rád vás vidím.“

Lady stála na schodoch vystretá, vyzerala priam až panovačne, s gaštanovou hrivou nezvyčajne učesanou do elegantného uzla na šiji. Pred niekoľkými rokmi to bola pekná mladá žena, potom sa vydala za markíza z Morley, a teraz je z nej ešte krajšia žena s výraznými lícnymi kosťami a žiarivými hnedými očami. Jej ostré črty síce neboli práve podľa Rolandovho vkusu, ale páčila sa mu, asi ako keď sa niekomu páči klasická socha v upravenej záhrade. Teda bez toho, aby mal nutkanie zovrieť ju v náručí.

„Drahý Wallingford,“ povedala, schádzajúc dolu schodmi k nemu, pričom tón hlasu sa jej pomaly menil z rozkazovania na prehováranie. „Ste presne ten, koho som túžila stretnúť. Nedarí sa mi vysvetliť týmto Talianom, že anglické dámy, nech sú akokoľvek odolné a pokrokové, skrátka nemôžu

späť v jednej miestnosti s neznámymi mužmi a navyše z cudzej krajiny. Iste so mnou súhlasíte, vaša milosť.“ Zastala priamo pred ním.

„Na hornom poschodí už nie sú žiadne voľné izby, madam?“

Pôvabne pokrčila plecami, pričom jej ramená v dokonale padnúcich čiernych šatách urobili dobre nacvičený jemný oblúk. „Jedna malá, veľmi malá izba. Sotva dosť veľká pre syna lady Somertonovej, nieto ešte pre nás tri.“ Vtom jej zrak padol na Penhallowa a až ju myklo. „Lord Roland!“ zvolala. „Netušila som, že ste tu aj vy! Už ste sa... moja sesternica... lady Somertonová... Božemôj!“

Roland sa vlúdne uklonil. Prečo nie? Pripadalo mu to správne. „Mal som tú česť stretnúť sa s ňou pred chvíľou vonku na... na verande. Pravdaže, aj s jej milým synčekom.“

Lady Morleyovej akoby niečo uviazlo v hrdle, akoby sa snažila potlačiť smiech. „Áno, je veľmi milý.“ Otvorila ústa, no hneď ich aj zavrela. Potom si odkašľala.

Penhallow ju sledoval a cítil, ako z neho pomaly opadá obrovské prekvapenie a namiesto toho si začína celú situáciu uvedomovať. Prítomnosť lady Morleyovej je taká prenikavá, že ju skrátka nemôžete popierať. A ak je lady Morleyová skutočná, potom...

V žalúdku pocítil čudné nervózne šteklenie.

Takže to bola pravda. Nesnívalo sa mu to. Lilibet je tu.

Prestaň, povedal svojmu žalúdku, no len sa to zhoršilo. Všetko mu pripadalo ešte skutočnejšie, najmä prítomnosť lady Somertonovej. Je tu, sotva desať metrov od neho. Zmocnila sa ho zlá predtucha, že bude konať impulzívne a neuvážene.

Lady Morleyová zalomila rukami a úpenlivo pozrela na vojvodu. „Pozrite, Wallingford, musím sa vám jednoducho vydať na milosť. Isto chápete našu malú dilemu. Vaše izby sú oveľa väčšie, honosnejšie, a navyše sú dve! Svedomie vám azda nedovolí...“ Odrazu sa jej hlas zmenil, bol akýsi vyšší. Obrátila sa na Rolanda. „Drahý Penhallow, pomyslite na

úbohú Lilibet, ako spí na... na stoličke v miestnosti plnej cudzích ľudí.“

Burke, ktorý stál vedľa vojvodovho brata, sa tváril ako lev, ktorého práve vyrušili zo spánku. So zlovestným dunením si odkašľal a prehovoril: „Nenapadlo vám rezervovať si izby vopred, lady Morleyová?“

Rolanda až myklo. Ten prekliaty vedec Finn nemá ani poňatia, ako trpezlivo jednať s namyslenou mladou markízou. A nielen trpezlivo, ale aj čo najcitlivejšie a najohľadupľnejšie.

Pretože je tu aj Lilibet. Tu, priam na dosah.

Mačacie oči lady Morleyovej prebodli Burka tým známym morleyovským pohľadom. „Presne to som aj urobila, pán...“ Veľavravne zdvihla obočie. „Je mi to nesmierne ľúto, pane, ale zrejme som prepočula vaše meno.“

„Phineas Burke,“ odvetil a jemne naklonil hlavu.

„Burke,“ povedala a zrazu sa jej rozšírili oči. „Phineas Burke. Samozrejme. Z Kráľovskej spoločnosti. Áno, isteže. Pán Burke je veľmi známy. Videla som... minulý mesiac v novinách... vaše postrehy k elektrickým... ten nový druh...“ Zhlboka sa nadýchla, aby sa upokojila, a potom sa prívetivo usmiala. „Ako som vravela, pravdaže sme si rezervovali izby. Ak mi pamäť slúži, pred niekoľkými dňami som posielala telegram. Zdržali sme sa však v Miláne. Chlapcova opatrovateľka ochorela a naša správa zrejme nedorazila k hostinskému načas,“ vysvetlila a prísne pozrela na majiteľa hostinca.

„Dosť bolo nezmyslov.“ Roland so zdesením počul vlastný hlas. A bolo to tu. Neuvážený čin, ktorý sa už nedal zastaviť, podobne ako jedna z oplzlých historiek pratety Julie pri obednom stole. „Nestrpeli by sme, keby sme vám a vašim priateľkám v tejto situácii spôsobili ťažkosti, lady Morleyová. Nemám pravdu, Wallingford?“

„Máš, dočerta,“ zahundral vojvoda a prekrižil si ruky.

„Burke?“

„Doparoma,“ zamrmľal si Phineas popod fúzy.

„Vidíte, lady Morleyová? Všetci vám ochotne pomôžeme.“